Premiul NEBULA 1969
pentru cea mai bună povestire

Robert

SILVERBERG

PASAGERII

(Passengers)

Traducere:
Ştefan Ghidoveanu

CARTI 6 INCH
http://carti6inch.blogspot.com

În clipa asta, din mine nu mai există decît fragmente. Crîmpeie de amintiri s-au eliberat, îndepărtîndu-se asemenea unor gheţari abia născuţi. Aşa e întotdeauna cînd ne părăseşte un Pasager. Nu putem fi niciodată siguri de toate lucrurile pe care trupurile noastre împrumutate le-au făcut. Avem doar urmele întîrziate, amprentele.

Ca nisipul ce se strînge pe o sticlă zvîrlită în ocean. Ca zvîcnirile unor picioare amputate.

Mă ridic. Îmi adun gîndurile. Părul mi-e ciufulit: îl pieptăn. Chipul mi-e boţit de prea puţin somn. În gură simt un gust acru.

Să fi mîncat Pasagerii rahat cu propria-mi gură? O fac. Ei fac orice.

E dimineaţă.

O dimineaţă cenuşie, nesigură. O contemplu un timp, apoi, cu un tremurat, acopăr fereastra şi privesc lambriurile interioare. În

cameră domneşte dezordinea. Am avut o femeie aici? Scrumierele sînt pline. Caut printre mucurile de țigări, găsesc unele cu urme de ruj. Da, a fost o femeie aici.

Pun mîna pe cearceafurile de pe pat. Sînt calde încă. Şi pernele sînt şifonate. Şi totuşi femeia a plecat, la fel şi Pasagerul. Sînt singur.

Oare cît o fi durat de data asta?

Ridic receptorul şi sun Computerul Central. „Ce dată este astăzi?”.

Vocea afabilă, ca de femeie, îmi răspunde: „Vineri, 4 decembrie 1987”.

„Ora?”

„9,51 E.S.T.”[1]

„Prognoza vremii?”

„Temperatura probabilă, 31 de grade. Vînt dinspre nord, cu viteză de pînă la şaisprezece mile pe oră. Se prevăd precipitații slabe”.

---

[1] Eastern Standard Time (E.S.T.) = timp standard utilizat în partea de est a Canadei şi Statelor Unite, ca şi în estul Australiei (n.tr.)

„Ce-mi recomanzi contra mahmurelii?”

„De mîncare sau medicamente?”

„Indiferent”, spun eu.

Computerul îmi analizează o clipă cuvintele. Apoi se decide pentru ambele soluții şi-mi activează bucătăria. Cana se umple cu suc de roşii de la gheață. Ouăle încep să se prăjească. Din fanta robotului medical curge un lichid purpuriu. Computerul Central e întotdeauna atît de serios!... Oare Pasagerii l-au luat vreodată sub control? Mă întreb. Ce senzații tari le poate oferi el? Oricum, trebuie să fie mult mai excitant să împrumuți milioanele de minții ale Centralului, decît să trăieşti un timp în sufletul scurtcircuitat al unei ființe umane supuse distrugerii!

4 decembrie, a zis Computerul. Vineri. Prin urmare, am fost sub stăpînirea Pasagerului timp de trei nopți.

Beau zeama purpurie şi-mi verific amintirile cu băgare de seamă, aşa cum mi-aş verifica o rană infectată.

Îmi amintesc, de pildă, dimineața de marți. O zi nefastă la slujbă. Nici un grafic nu vrea să iasă ca lumea. Şeful de secție este nervos; Pasagerii au pus stăpînire pe el de trei ori în cinci săptămîni şi drept urmare secția lui e în neorînduială, iar bonificația de Crăciun — primejduită. Chiar dacă se obişnuieşte ca o persoană să nu fie penalizată pentru neglijențele datorate acțiunii Pasagerilor, conform sistemului şeful secției pare să simtă că va fi tratat fără blîndețe. Aşa că ne tratează şi el la fel. Lucrăm în draci... Revizuim graficele, le actualizăm în funcție de program, verificăm datele de bază de zece ori la rînd. Pînă ne iese ceea ce dorim: prognozele de detaliu ale variațiilor de preț la asigurarea serviciilor publice, februarie-aprilie 1988. În aceeaşi după-amiază trebuie să ne întîlnim şi să discutăm graficele şi concluziile desprinse din ele.

Nu-mi amintesc însă după-amiaza de marți...

Probabil atunci m-a înşfăcat Pasagerul. Poate la birou; poate chiar în timpul şedinței, în sala de consiliu cu lambriuri din lemn de mahon. Peste tot în jurul meu fețe rumene, concentrate; iar eu tuşesc, mă clatin, mă ridic împleticindu-mă. Toată lumea dă din cap cu tristețe. Nimeni nu se apropie de mine. Nimeni nu mă opreşte. E prea periculos să ai de-a face cu cineva subjugat de un Pasager. Sînt şanse foarte mari ca un al doilea exemplar să stea la pîndă prin apropiere, în stare dematerializată, aşteptînd o victimă. Aşa încît sînt evitat. Părăsesc clădirea.

Şi după aceea?

Şezînd în camera mea, în dimineața mohorîtă a zilei de vineri, mănînc ouă prăjite şi încerc să reconstitui cele trei nopți pierdute.

Bineînțeles, este imposibil. În timpul perioadei de captivitate, conştientul funcționează, dar concomitent cu retragerea Pasagerului dispare orice fel de amintire. Rămîne doar un uşor reziduu, o peliculă brută de

rememorări şterse şi fantomatice. Cel posedat nu mai este niciodată acelaşi om de dinainte; cu toate că nu-şi poate aminti detaliile aventurii sale, aceasta îl influențează fără ca el să-şi dea seama.

Încerc să-mi aduc aminte.

O fată? Da: dovadă — rujul de pe chiştoacele de țigări. Am făcut deci dragoste, aici, în camera mea. Tînără? Matură? Blondă? Brunetă? Totul este cufundat în ceață. Oare cum s-a comportat trupul meu împrumutat? Am fost un amant priceput? Atunci cînd sînt eu însumi, îmi dau toată silința. Mă păstrez în formă. La treizeci şi opt de ani sînt în stare să joc trei seturi de tenis, într-o după-amiază de vară, fără să cad grămadă. Pot să fac o femeie să se înfierbînte aşa cum trebuie. Fără glumă: spun doar lucrurilor pe nume! Cu toții avem talentele noastre. Ale mele, astea sînt...

Se spune însă că Pasagerii încearcă o satisfacție perfidă în a ne transforma însuşirile. Să-i fi provocat celui ce-a pus stăpînire pe

mine vreo satisfacție faptul de a-mi găsi o femeie şi de a mă face să dau greş cu ea în mod repetat?

Gîndul îmi provoacă repulsie.

Ceața începe să mi se ridice de pe creier. Tratamentul prescris de Computerul Central îşi face repede efectul. Mănînc, mă bărbieresc, intru sub vibrator pînă cînd pielea îmi este curată. Încep să fac exercițiile de gimnastică. Oare Pasagerul mi-a pus trupul la treabă miercuri şi joi dimineața? Trebuie să recuperez. Mă apropii de vîrsta medie; tonusul pierdut nu mai poate fi aşa de uşor recuperat.

Cu genunchii rigizi, îmi ating de douăzeci de ori vîrfurile picioarelor.

Apoi îmi lovesc picioarele în aer.

Întins pe podea, încerc să mă ridic pe brațe.

Trupul mă ascultă, chiar dacă a fost maltratat. Este primul moment luminos din clipa în care m-am trezit: să ştiu că există ceva

care mă furnică pe dinăuntru, să ştiu că mai am încă vigoare.

Îmi doresc apoi nişte aer proaspăt. Îmi pun repede hainele şi ies. Nu e nevoie să sun la serviciu astăzi. Cei de acolo ştiu că începînd de marți după-amiază am fost sub controlul unui Pasager; nu e cazul să afle că acesta m-a părăsit înainte de zorii zilei de vineri. Voi avea deci o zi liberă. Mă voi plimba pe străzile oraşului, dezmorțindu-mi membrele, recompensîndu-mi trupul pentru abuzul pe care l-a suferit.

Intru în lift. Cobor cincizeci de etaje, pînă la parter. Păşesc afară, în melancolia de decembrie.

Zgîrie-norii New-York-ului se înalță împrejurul meu.

Pe stradă, maşinile se scurg toate într-un singur sens. La volanele lor, şoferii stau plini de încordare. Nu se ştie niciodată cînd conducătorul unui vehicul din apropiere poate fi „împrumutat” şi există întotdeauna un moment de debandadă, în timp ce Pasagerul îşi

ia prada în stăpînire. Multe vieți s-au pierdut pe străzile şi autostrăzile noastre; dar niciodată viața unui Pasager.

Încep să mă plimb fără nici un țel. Traversez Strada Paisprezece, îndreptîndu-mă către nord, ascultînd torsul aspru şi totuşi înăbuşit, al motoarelor electrice. Văd un băiat pe caldarîm, dînd din mîini şi din picioare şi ştiu că este posedat. La intersecția Străzii A Cincea cu A Douăzeci şi Doua, un burtos cu înfățişare prosperă se apropie, cu cravata într-o parte şi cu „Wall Street Journal" de azi-dimineață ivindu-i-se dintr-un buzunar al pardesiului. Omul se hlizeşte. Scoate limba. Posedat. Posedat. Îl evit. Mişcîndu-mă repede, ajung la pasajul subteran care preia circulația pe sub Strada Treizeci şi Patru, spre Queens şi mă opresc o clipă să urmăresc cum două adolescente se ceartă la marginea fîşiei pentru pietoni. Una dintre ele este o negresă. Ochii i s-au rotunjit de spaimă. Cealaltă fată o împinge mai aproape de balustradă. Posedată. Dar Pasagerul nu are

de gînd s-o omoare, mai curînd să se distreze. Negresei i se dă drumul şi cade în mulțimea adunată grămadă, tremurînd. Se ridica şi o ia la fugă. Cealaltă fată îşi bagă în gură o şuviță lungă de păr strălucitor, o mestecă, pare să se trezească. Arată uluită.

Îmi feresc privirea. Nu te uiți cînd un tovarăş de suferință se trezeşte. Există o moralitate a luării sub control; avem atîtea noi obiceiuri tribale în aceste vremuri întunecate...

Mă grăbesc.

Unde merg atît de zorit? Am parcurs deja mai mult de o milă. Dau impresia că mă mişc către un anume țel, ca şi cum Pasagerul încă-mi mai stă călare în craniu, îmboldindu-mă. Dar eu ştiu că nu e aşa. Pentru moment, cel puțin, sînt liber.

Pot să fiu sigur de asta?

Cogito ergo sum nu se mai aplică. Nu contenim să gîndim în timp ce sîntem controlați şi trăim într-o disperare liniştită, incapabili să ne oprim din traiectoriile noastre, indiferent cît de îngrozitoare, indiferent cît de au-

todistructive. Sînt sigur că pot face distincția între starea de a purta un Pasager şi aceea de a fi liber. Dar poate că nu. Poate că duc un Pasager al naibii de diabolic, ce nu m-a părăsit cîtuşi de puțin, ci s-a mulțumit să se retragă în cerebel, lăsîndu-mi iluzia libertății, în timp ce mă conduce pe furiş către un țel anume, numai de el ştiut.

Oare am avut noi, vreodată, mai mult de-atît: iluzia libertății?

Era deranjant gîndul că aş putea fi controlat fără să-mi dau seama. Transpir abundent şi nu doar din cauza străduinței de a merge pe jos. Opreşte-te. Opreşte-te aici. De ce trebuie să umbli? Te afli pe Strada Patruzeci şi Doi. Există aici o bibliotecă. Nimic nu te obligă să continui drumul. Opreşte-te un moment, îmi spun. Odihneşte-te pe treptele bibliotecii.

Mă aşez pe piatra rece şi-mi spun că am luat hotărîrea fiindcă aşa am vrut eu.

Oare aşa să fie? O problemă veche — voința nestăvilită contra determinismului, tradu-

să în cele mai mizerabile forme. Determinismul nu mai este o abstracție a unui filozof; e un cîrcel străin şi înghețat, strecurîndu-se printre suturile craniului. Pasagerii au apărut cu trei ani în urmă. De atunci am fost luat sub control de cinci ori. Lumea noastră este acum complet diferită. Dar ne-am adaptat chiar şi la asta.

Ne-am adaptat. Avem obiceiurile noastre. Viața merge înainte. Guvernele îşi execută prerogativele, parlamentele se întrunesc, bursele încheie tranzacții ca de obicei şi avem metode de a compensa dezastrul întîmplător. Este singura cale. Ce altceva am putea face? Să ne ofilim în înfrîngere? Avem un adversar cu care nu putem lupta; în cel mai bun caz, putem rezista prin răbdare. Aşa că răbdăm...

Simt sub trupul meu răceala treptelor de piatra. În decembrie, puțini oameni se aşează aici.

Îmi spun că am făcut această lungă plimbare din propria-mi voință, că m-am oprit

aici din proprie voință şi că nici un pasager nu-mi controlează creierul, în clipa de față. Poate. Nu-mi vine să cred că aş putea să nu fiu liber.

Se poate oare, mă întreb, ca vreun Pasager să lase în mintea mea o comandă cu acțiune întîrziată? Du-te în cutare loc, opreşte-te aici? E posibil şi asta.

Privesc în jur, la ceilalți oameni de pe treptele bibliotecii.

Un bătrîn cu privirea goală, care stă pe un ziar. Un băiețaş de vreo treisprezece ani sau cam aşa ceva, cu nările dilatate. O femeie durdulie. Să fie cu toții sub control? Pasagerii par să se adune în jurul meu astăzi. Cu cît îi cercetez mai mult pe cei luați în stăpînire, cu atît mai mult mă conving că pentru moment sînt liber. Ultima dată, am avut trei luni de libertate, între două luări sub control. Unii oameni, se spune, abia dacă sînt vreodată liberi. Trupurile lor sînt foarte solicitate şi ei cunosc doar frînturi răzlețe de libertate, o zi ici, o săptămînă colo, o oră. Nu am fost nici-

odată capabili să calculăm cîți Pasageri ne împînzesc lumea. Milioane... Sau poate numai cinci. Cine poate spune?

Funii de zăpadă se răsucesc din cerul cenuşiu. Computerul Central spusese că şansa de a avea precipitații este mică. Oare în dimineața asta l-au luat în stăpînire şi pe Central?

Zăresc fata.

Stă în diagonală față de mine, cu cinci trepte mai sus şi la o sută de metri mai departe, cu fusta ei neagră trasă peste genunchi, dezvăluind vederii nişte picioare frumoase. E tînără. Părul îi este de un castaniu adînc, bogat. Ochii au o culoare deschisă; de la distanța asta nu pot să-mi dau seama cu precizie de nuanță. E îmbrăcată simplu. Pare sub treizeci de ani. Poartă un palton verde-închis, iar rujul de pe buze are tentă purpurie. Buzele îi sînt pline, nasul subțire, arcuit, sprîncenele pensate cu grijă.

O cunosc.

Am petrecut ultimele trei nopți împreună, în camera mea. Ea este. Posedată, a venit la mine, iar eu, de asemenea sub control, m-am culcat cu ea. Sînt sigur de asta. Vălul memoriei se dă la o parte, îi văd trupul gol, zvelt, întins pe patul meu.

Cum se face că-mi amintesc aşa ceva?

Totul este prea puternic pentru a fi o iluzie. În mod clar, *mi s-a permis* să-mi aduc aminte, din motive pe care nu le pot înțelege. Şi-mi amintesc şi alte lucruri. De pildă, icnetele ei de plăcere, slabe, întretăiate. Ştiu că trupul nu m-a trădat în aceste trei nopți şi mai ştiu că nici felei nu i-am înşelat aşteptările.

Şi încă ceva... Amintirea unei muzici sinuoase; mirosul de tinerețe al părului ei; foşnetul brazilor. Într-un fel, ea îmi aduce înapoi vremea inocenței, un timp în care eu sînt tînăr şi fetele misterioase, un timp al petrecerilor, şi dansurilor, şi înfierbîntării, şi secretelor.

Mă las dus de către ea.

Şi în asemenea împrejurări există o etichetă... E de prost-gust să te apropii de cineva pe care l-ai întîlnit în timp ce erai sub control. O astfel de întîlnire nu-ți dă nici un privilegiu; un străin rămîne un străin, n-are importanță ce-ați făcut sau ați spus, tu sau ea, cîtă vreme ați stat în mod involuntar împreună.

Şi totuşi, mă las dus către ea.

De ce această violare a unui tabu? De ce această brutală încălcare a etichetei? Niciodată n-am făcut una ca asta. Am fost corect.

Dar acum mă ridic în picioare şi merg de-a lungul treptei pe care am stat, pînă cînd ajung în dreptul fetei şi privesc în jur, iar ea îşi apropie gleznele şi-şi îndoaie genunchii, ca şi cum ar fi conştientă de faptul că poziția ei nu este una decentă. Din acest gest sînt sigur că în clipa de față nu este sub controlul Pasagerilor. Ochii mei îi întîlnesc pe-ai ei; sînt de un verde cețos. E frumoasă şi îmi căznesc memoria să-mi amintesc mai multe detalii ale pasiunii noastre.

Urc treptele una cîte una, pînă cînd ajung dinaintea ei. Mă opresc.

„Bună”, îi spun.

Îmi aruncă o privire indiferentă. Nu pare să mă recunoască. Ochii-i sînt voalați, aşa cum sînt de obicei ochii oricărui om, după plecarea Pasagerilor. Îşi strînge buzele pungă şi mă măsoară distantă.

„Bună”, îmi răspunde eu răceală. „Nu cred să te cunosc.

„Nu. Nu mă cunoşti. Dar am senzația că nu vrei să fii singură în clipa asta. Şi mai ştiu că nici eu nu vreau. Încerc s-o conving din priviri că motivele mele sînt decente. „Ninge”, îi spun. „Putem găsi un loc mai călduros. Mi-ar place să stau de vorbă eu tine”.

„Despre ce?”

„Hai să mergem undeva şi-o să-ți spun. Mă numesc Charles Roth”.

„Helen Martin”.

Se ridică în picioare. Încă nu a renunțat la răceala ei indiferentă; este bănuitoare şi

stingheră. Dar cel puțin e gata să meargă cu mine. Un semn bun.

„E prea devreme ca să mergem să bem ceva?” o întreb.

„Nu sînt sigură. Nici nu ştiu cît e ceasul”.

„Înainte de prînz”.

„Hai să bem oricum ceva”, spune şi amîndoi zîmbim.

Intrăm într-un bar, de cealaltă parte a străzii. Şezînd față în față în obscuritate, ne sorbim băuturile — daiquiri pentru ea, bloody mary pentru mine. Fata pare ceva mai relaxată. Mă întreb: ce vreau de fapt? Plăcerea de a fi însoțit de ea, da... Însoțit în pat? Dar am avut deja aceasta plăcere, vreme de trei nopți la rînd, deşi ea nu ştie asta. Vreau ceva mai mult. Ceva mai mult. Ce?

Ochii îi sînt congestionați. A dormit puțin în aceste ultime trei nopți.

„A fost foarte neplăcut pentru tine?” o întreb.

„Ce?”

„Pasagerul”.

Un zvîcnet îi traversă fața. „De unde ştii că am avut un Pasager?”

„Ştiu”.

„Nu trebuie să vorbim despre asta”.

„Sînt cu mintea clară”, răspund eu. „Pasagerul meu m-a părăsit astă-noapte. Am fost sub control de marți după-amiază”.

„Al meu a plecat cu vreo două ore în urmă, aşa cred”. Obrajii i se îmbujorară. Face un lucru îndrăzneț, vorbind în felul acesta. „M-a luat sub control începînd de luni noaptea. Pentru mine a fost a cincea oară”.

„Şi pentru mine la fel”.

Ne jucăm cu paharele cu băuturi. Relația se înfiripă, aproape fără să fie nevoie de cuvinte. Recentele noastre experiențe cu Pasagerii ne dau ceva în comun, deşi Helen nu realizează cît de intim am împărtăşit aceste experiențe.

Stăm de vorbă. Ea este decoratoare de vitrine. Are un mic apartament la cîteva blocuri distanță. Locuieşte singură. Mă întreabă: eu cu ce mă ocup? „Analist de asigurări”, îi

răspund. Ea zîmbeşte. Are o dantură perfectă. Mai luăm un al doilea rînd de băuturi. Sînt foarte sigur, acum, că aceasta e fata care a fost în camera mea cît timp m-am aflat sub control.

O fărîmă de speranță încolțeşte în mine. O şansă fericită ne-a adus iar împreună, atît de curînd după ce ne-am despărțit ca nişte lunateci. O şansă fericită, de asemenea, faptul că o rămăşiță a visului mi-a dăinuit în minte.

Ne-am bucurat împreună de ceva, cine ştie de ce, şi trebuie să fi fost un lucru bun dacă a lăsat o atît de puternică amprentă asupra mea; iar acum vreau să ajung la fată în mod conştient, prevenit, stăpîn pe mine însumi şi să reînnod această relație, făcînd-o, de astă dată, reală. Nu se cuvine, căci încalc un privilegiu care nu este al meu decît în virtutea scurtei prezențe a Pasagerilor în interiorul nostru. Şi totuşi, am nevoie de fată. O doresc...

În ceea ce o priveşte, şi ea pare să aibă nevoie de mine, fără să ştie cine sînt. Dar teama o împinge înapoi...

Mi-e frică să n-o sperii şi nu încerc să-mi impun avantajul prea repede. Poate că are să mă ia în apartamentul ei, poate că nu, dar n-o întreb. Ne terminăm băuturile. Aranjăm să ne întîlnim iarăşi mîine, tot pe treptele bibliotecii. Pentru o clipă, mîna mea o atinge uşor pe a ei. Apoi, fata pleacă.

În acea noapte, umplu trei scrumiere cu mucuri de țigară. Analizez în minte, iar şi iar, dacă e înțelept să fac ceea ce am hotărît. Oare nu e mai bine s-o las în pace? N-am nici un drept s-o urmăresc. Într-un loc cum este lumen noastră de acum, lucrul cel mai înțelept e să rămîn deoparte.

Şi totuşi — cînd mă gîndesc la ea, mai persistă încă acea durere a jumătăților de memorie. Luminile estompate ale şanselor pierdute în spatele scărilor, ale rîsului de fată de pe coridoarele de la etajul doi, ale săruturilor furate, ale ceaiului şi prăjiturilor... Îmi

amintesc de fata cu orhidee în păr, şi de aceea cu rochia împodobită cu paiete, şi de cea cu chip de copil şi ochi de femeie, şi aşa mai departe, au rămas în urmă, toate pierdute, toate duse, şi îmi spun mie însumi că pe aceasta n-o voi pierde, că nu voi mai permite să-mi fie luată.

Soseşte dimineaţa, o sîmbătă liniştită. Mă întorc la bibliotecă, de-abia dacă mă aştept s-o găsesc, dar fata este acolo, pe trepte, vederea ei e pentru mine ca o grațiere. Pare prudentă, tulburată; în mod evident, s-a gîndit mult, a dormit puțin. Mergem împreună de-a lungul Bulevardului al Cincilea. Ea e foarte aproape de mine, dar nu-mi ia brațul. Paşii îi sînt vioi, mici, nervoşi.

Vreau să-i sugerez să mergem la ea acasă, în loc de restaurant. În aceste zile, trebuie să ne mişcăm repede, atîta vreme cît sîntem liberi. Dar ştiu că ar fi o greşeală să mă gîndesc la aşa ceva ca la o chestiune de tactică. Graba grosolană ar fi fatală, aducîndu-mi poate o victorie banală, cu

germenii înfrîngerii amorțiți în ea. În orice caz, comportarea ei pare prea puțin promițătoare. O privesc, gîndindu-mă la muzică de coarde şi la noi ninsori, iar ea se uită în sus, către cerul plumburiu.

„Îi simt urmărindu-mă tot timpul”, spune ea. „Ca nişte vulturi rotindu-se în înalturi, aşteptînd, aşteptînd... Gata să se năpustească”.

„Dar există o cale să-i înfrîngem. Putem înşfăca micile felii de viață în momentele cînd ei nu ne privesc”.

„Ne urmăresc *întotdeauna*”.

„Nu”, îi spun eu. „Nu pot fi chiar atît de mulți. Cîteodată se uită în cealaltă parte. Şi în vreme ce ei fac asta, doi oameni se pot întîlni ca să-şi împărtăşească unul altuia prietenia”.

„La ce bun?”

„Eşti prea pesimistă, Helen. Cîteodată, nu ne iau în seamă timp de luni de zile. Avem o şansă...”

Dar nu pot străpunge carapacea ei de teamă. Este paralizată de apropierea Pasagerilor, nu vrea să mai înceapă nimic, de frică să nu fie înhățată de călăii noştri. Ajungem la clădirea unde locuieşte şi sper să se înduplece şi să mă invite înăuntru. Preț de o clipă, fata şovăie, dar numai o clipă; îmi ia mîna într-ale ei, zîmbeşte, apoi zîmbetul i se şterge şi ea pleacă, lăsîndu-mă doar cu aceste cuvinte: „Hai să ne întîlnim din nou mîine, la bibliotecă. La prînz”.

Fac lungul drum către casă de unul singur, prin frig.

Ceva din pesimismul ei mi se strecoară în sunet în acea noapte. Pare inutil pentru noi să încercăm să salvăm ceva. Mai mult decît atît, e imoral pentru mine s-o caut să-i ofer o iubire şovăitoare, cînd eu nici măcar nu sînt liber. În această lume, îmi spun, ar trebui să ne păstrăm liberi de ceilalți, astfel încît să nu provocăm nimănui nici un rău, atunci cînd sîntem luați sub control.

A doua zi dimineață, nu mă duc la întîlnire.

E cel mai bine aşa, insist eu, să nu am nici un fel de flirt cu Helen. Mi-o imaginez la bibliotecă, întrebîndu-se de ce întîrzii, neliniştită, apoi supărată. Va fi furioasă pe mine că i-am stricat întîlnirea, dar furia i se va potoli şi mă va uita destul de repede.

Soseşte ziua de luni. Mă întorc la slujbă.

Natural, nimeni nu discută despre absența mea. E ca şi cum nici n-aş fi lipsit vreodată. Piața asigurărilor este puternică în această dimineață. Munca mă absoarbe; abia pe la jumătatea programului ajung să mă gîndesc la Helen. Dar o dată ce am făcut-o, nu mă mai pot gîndi la nimic altceva. Laşitatea mea de-a o privi în față... Copilăria gîndurilor mele, din neagra noapte de sîmbătă... De ce să accept soarta atît de indiferent? De ce să mă dau bătut? Acum vreau să lupt, să-mi creez un lăcaş unde să fiu în siguranță, în ciuda sorții. Resimt o profundă convingere că totul poate fi realizat. Pasagerii, la urma urmei, nu

ne pot lua niciodată pe amîndoi sub control. Iar acel zîmbet abia schițat sîmbătă, în fața locuinței ei, acea strălucire de o clipă — ar fi trebuit să-mi spună că în spatele zidului de frică şi ea încerca aceleaşi speranțe. Mă aştepta să-i arăt drumul. Iar eu, în loc de asta, am stat acasă...

La ora prînzului mă duc la bibliotecă, deşi sînt convins de inutilitatea gestului.

Dar ea e acolo. Păşeşte încolo şi încoace de-a lungul treptelor; vîntul îi şfichiuieşte chipul prelung. Mă duc direct la ea. Tace un moment. „Bună", spune în cele din urmă.

„Te rog să mă ierți pentru ziua de ieri".

„Te-am aşteptat multă vreme".

Ridic din umeri. „M-am gîndit că nu are nici un sens să vin. Dar acum mi-am schimbat părerea".

Încearcă să facă pe supărata. Dar ştiu că e încîntată să mă vadă din nou — astfel de ce-ar mai fi venit astăzi, aici? Nu-şi poate ascunde plăcerea interioară. La fel şi eu. Arăt cu degetul în direcția barului de peste drum.

„Un daiquiri?” o întreb. „În semn de ofertă de pace?”

„De acord”.

Azi localul e arhiplin, dar găsim undeva un loc, la tejghea. În ochii ei se zăreşte o strălucire pe care n-am mai sesizat-o pînă acum. Simt că se năruie o barieră.

„Ți-e mai puțin frică de mine, Helen?”

„Nu mi-a fost niciodată teamă de tine. Mi-e teamă doar de ceea ce s-ar putea întîmpla dacă acceptăm riscul”.

„Să nu-ți fie. Să nu-ți fie...”

„Încerc să nu fiu înspăimîntată. Dar cîteodată, totul mi se pare atît de lipsit de speranță... De cînd au venit ei aici...”

„Putem totuşi să încercăm să ne trăim propriile vieți!”

„Poate”.

„Trebuie! Hai să facem un pact, Helen. Fără tristețe! Să nu ne mai speriem de lucrurile îngrozitoare, care doar s-ar putea întîmpla. De acord?”

O pauză. Apoi o mînă rece aşezată peste a mea.

„De acord”.

Ne terminăm băuturile şi-mi prezint Creditul Central pentru a le achita; după aceea, ieşim în stradă. Vreau ca Helen, să-mi spună să dau uitării munca din după amiaza asta, vreau să mergem la ea acasă.

Este inevitabil faptul că-mi va cere asta şi e mai bine mai devreme, decît mai tîrziu.

Depăşim primul bloc. Ea nu lansează nici o invitație. Intuiesc lupta care i se dă în suflet şi aştept, lăsînd ca acest zbucium să-şi afle rezolvarea fără nici un amestec din partea mea. Depăşim al doilea bloc. Mergem ținîndu-ne de mînă, dar ea nu vorbeşte decît despre serviciu, despre starea vremii şi asta e o discuție minoră, fără nici o legătură. La următoarea intersecție, ea dă colțul, îndepărtîndu-se de casă, întorcîndu-se către barul pe care abia l-am părăsit. Încerc să am răbdare.

Nu este cazul să grăbesc lucrurile acum, îmi spun. Trupul fetei nu mai e un secret pentru mine. Am început prietenia noastră de-a-ndoaselea, cu partea fizică mai întîi; acum va fi nevoie de timp pentru a determina întoarcerea la partea mult mai dificilă pe care unii oameni o numesc dragoste.

Desigur, ea nu ştie că ne-am cunoscut în felul acesta. Vîntul ne suflă în față fulgi de zăpadă învolburați şi, într-un fel, pişcătura lor înghețată trezeşte în mine onestitate. Ştiu ce trebuie să spun. Trebuie să renunț la avantajul meu necinstit.

„Helen", îi spun, „cît timp am fost sub control, săptămîna trecută, la mine în cameră a fost o fată".

„De ce să vorbim despre asemenea lucruri tocmai acum?"

„Trebuie, Helen. Fata aceea ai fost tu".

Se opreşte. Se întoarce spre mine. Oamenii se grăbesc să se îndepărteze de noi, în stradă. Fața ei este foarte palidă, cu pete de un roşu închis crestîndu-i obrajii.

„Nu e o glumă bună, Charles”.

„Nici nu intenționez să fie. Ai fost împreună cu mine de marți noapte, pînă vineri dimineață”.

„Cum e posibil să ştii asta?”

„Ştiu. Ştiu! Amintirea e limpede. Cîteodată rămîne, Helen. Pot să-ți văd trupul în întregime”.

„Încetează, Charles!”

„Ne-am simțit foarte bine împreună”, spun eu. „Trebuie să le fi plăcut Pasagerilor că ne-am potrivit atît de bine. Iar să te văd din nou — era ca şi cum m-aş fi trezit dintr-un vis, ca să descopăr că visul e real, iar fata exact acolo…”

„Nu!”

„Hai să mergem în apartamentul tău şi s-o luăm de la capăt!”

„Ai fost cu bună ştiință mîrşav”, spune ea, „şi nu înțeleg de ce, fiindcă nu aveai nici un motiv să strici totul. Poate că am fost cu tine, poate că nu, dar n-ai fi ştiut asta, şi chiar

dacă ai fi ştiut, ar fi trebuit să păstrezi tăcerea şi…”

„Ai un semn din naştere, de mărimea unui bănuț, cam la trei degete sub sînul stîng”.

Izbucneşte în hohote de plîns şi se aruncă asupra mea, acolo, în plină stradă. Unghiile lungi, argintate, mă asaltează. Nimeni nu ne dă atenție; trecătorii presupun să sîntem luați sub control şi întorc privirile. Ea este toată numai furie, dar brațele mele o cuprind ca nişte benzi de metal, aşa încît nu poate decît să dea din picioare şi să răsufle anevoie, iar trupul îi este lipit de-ai meu. E țeapănă, chinuită.

Cu voce joasă, imperativă, îi spun: „O să-i înfrîngem, Helen! O să sfîrşim ce-au început ei. Nu te lupta cu mine, nu ai nici un motiv. Ştiu, e o întîmplare că-mi amintesc de tine, dar lasă-mă să te însoțesc şi să-ți demonstrez că ne aparținem unul celuilalt”.

„Lasă… mă…”

„Te rog! Te rog! De ce-am fi duşmani? Nu vreau să-ți fac nici un rău. Te iubesc, Helen!

Îți amințeşti, cînd eram copii, că ne puteam juca de-a îndrăgostiții? Eu am făcut-o; şi tu trebuie s-o fi făcut. La şaisprezece, şaptesprezece ani. Şoaptele, tainele — tot jocul acela măreț... şi-l ştiam în întregime. Dar jocul s-a sfîrşit. Nu ne putem permite să ne hărțuim şi apoi s-o luăm la goană. Avem atît de puțin timp cînd sîntem liberi — trebuie să avem încredere, să ne deschidem sufletele..."

„Fals!"

„Nu! Doar pentru că există stupidul obicei ca doi oameni aduşi unul lîngă altul de către Pasageri să se evite reciproc, nu înseamnă că trebuie să-l şi urmăm. Helen... Helen..."

Ceva din tonul meu se potriveşte cu ea. Încetează să se mai lupte. Trupul rigid i se înmoaie. Se uită la mine, cu fața brăzdată de lacrimi devenind mai prietenoasă, cu ochi umbriți.

„Ai încredere în mine", îi spun. „Ai încredere în mine, Helen".

Ezită. Apoi zîmbeşte.

*

În clipa aceea, simt răceala de la baza craniului, senzația că un ac de oțel îmi pătrunde adînc în ceafă. Înțepenesc. Brațele îmi cad pe lîngă trup, dînd drumul fetei. Pentru o clipă, pierd legătura şi cînd ceața se împrăştie, totul este diferit.

„Charles?” spune fata. „*Charles!*”

Îşi duce pumnii la gură. Mă răsucesc, ignorînd-o, şi mă întorc la bar. Un bărbat tînăr şade la una dintre mesele de la intrare. Părul negru, întunecat, luceşte de-atîta pomadă; obrajii-i sînt catifelați.

Ochii lui îi întîlnesc pe-ai mei.

Mă aşez. Comandă de băut. Nu vorbim.

Mîna mi se lasă peste încheietura lui şi rămîne acolo. Barmanul care ne serveşte băuturile ne priveşte încruntat, dar nu spune nimic. Ne sorbim băuturile şi punem deoparte paharele goale.

„Să mergem”, spune tînărul.

Îl urmez afară, în stradă.